

Legemet at føle den samme kolde Rislen af Skam og Hævtørst, som dengang fik ham til at bide Tænderne sammen og knytte Haanden med en Ed, som han aldrig siden havde glemt.

VII.

Hansine var bleven siddende ved sin Garnvinde og sad der endnu længe, efter at Væveren havde forladt hende. Men Traaden var gledet hende af Hænde, . . . hun sad foroverbøjet, med Haanden under Kinden, og stirrede ubevægeligt ud over Gulvet. Det rødlige Skær fra Talgstumpens krumt glødende Tande belyste den ene Side af hendes ejendommeligt haardt tegnede Ansigt, som de sorte Slagskygger ved Munden og over det dybtliggende Øje gjorde endnu mere strengt og alvorligt.

Væverens Tale var ikke gaaet saa virkningsløst hen over hende, som hun havde givet det Udseende af. Navnlig havde hans Ord om Børnene ramt hende haardt og paany rejst alle Moderhjærtets Selvanklager i hendes Bryst.. Alligevel bevarede hun fuldkomment Herredømmet over sine Fø-